

ГЕОРГИ РАЙЧЕВ
ПИЯН ГОСТ

chitanka.info

В нашето село живееше един човек на име Попивко. Всички му казваха дядо Попивко. Никой не знаеше дали това е истинското му име, или така го прекоросваха, защото той много обичаше да си попейва — кога винце, кога ракийца, някой път и едното, и другото.

Възрастните го гледаха и клатеха глави неодобрително. А децата от махалата тичаха подир него, смееха му се и му подхвърляха закачки. Дядото не им се сърдеше. Пък някой път и сам се провикваше наедно с тях и правеше смях на мало и голямо.

Дома баба Попивковица го срещаше сърдита. Хокаше го, но го подкрепяше и отвеждаше го да си легне.

На утрото дядото се пробуждаше с натезжала глава — лошо му е; в устата му горчив вкус, повръща му се... И за да му олекне, слазяше дядото в зимника и си дръпваше една паница кисела зелена чорба. Щом изпразваше два пъти глинената паница, и тозчас светваше пред очите му.

Една година дядо Попивко толкова често ходи на гости в мазето, че към Коледа зелената чорба им се привърши.

А на бъдни вечер той си сръбна повече от други път. Прибра се дома късно. Едвам се довлече до къщи, падна на леглото и заспа. А на утрото главата му ще се пръсне от болки! Пък нямаше вече и зелена чорба. Ами сега?

Стана дядо Попивко, облече се криво-ляво и тръгна навън, без да се обади на бабичката си.

На пътната врата го срещна съседката им. Гледа го и весело се смее:

— Честита Коледа, дядо Попивко! Къде си тръгнал толкова рано?

— Болен съм. Отивам цяр да търся.

— Че къде цяр ще търсиш по това време?

— В кръчмата — засмя се дядо Попивко, — клин клин избива!

— Напразно ще ходиш, дядо Попивко! Затворени са кръчмите — нали днес е Коледа!

Дядо Попивко се замисли. Вдигна глава и попита жената:

— Слушай, съседке, можеш ли да ме почерпиш днес с една кисела зелена чорба?

— Имаме, имаме, ще те почерпя. Може ли, такъв гост!

Жената се върна в двора и повика момиченцето си:

— Марийке, я отведи дядо си Попивко в избата да пийне зелена чорбица, че е много загорял. Дай му кратунката да си наточи.

Детето го въведе в избата и му показа кацата. Дядо Попивко си наточи пълна катуна и я изпи на един дъх.

— Ей че вкусна чорбица имате, Марийке — рече той на момичето, — дали ще се сърди майка ти, ако си наточа още една кратунка?

— Не, дядо Попивко, мама няма да се кара — пий, пий, колкото искаш. Ние и зелето вече не ядем, откакто се удави в кацата съседската котка.

— А! Такава ли била работата! — разсърди се дядо Попивко и прасна кратунката в земята — разби я на парчета.

— А бе, дядо Попивко бе, защо строши кратунката! — извика момиченцето. — Ама че ние си хранехме прасето в нея бе!...

Дядо Попивко не видя как изскочи навън.

— Така, а! Такава ли ти е била коледната почерпка! — викна той на жената. — Не стига, дето чорбата била мръсна, ами и със свинската кратунка ме черпите да пия!

— Е, дядо Попивко, не се сърди — за пиан гост, такава черпня имам! — изсмя се жената и си влезе в къщи.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.